

VŠEOBECNÉ ZNALOSTI

- 1 Jak vznikla hra ragby?
  - a) je to stará keltská hra, která se hraje s menšími obměnami stejně jako před dvěma tisíci lety
  - b) při školním fotbalovém utkání v anglickém městě Rugby v roce 1823 popadl student Elis míč a donesl ho do branky soupeře
  - c) ragby vzniklo na hřištích amerických univerzit a časem měnilo svá pravidla na stále hrubší
- 2 Habeas Corpus je:
  - a) antické označení harmonické rovnováhy
  - b) anglický zákon z roku 1679 na ochranu osobní svobody
  - c) středověký výrok o trestu smrti, kdy tělo patří světské moci a duše Bohu
- 3 Kalumet je:
  - a) očarováný předmět, který chrání svého majitele
  - b) druh francouzského sýra
  - c) obřadní dýmka severoamerických indiánů
- 4 Entomologie se zabývá:
  - a) zuby a jejich chorobami
  - b) jazykovou skladbou
  - c) hmyzem
- 5 Esperanto vytvořil:
  - a) varšavský lékař
  - b) basilejský duchovní
  - c) marseillský učitel
- 6 Hadži znamená:
  - a) turecky otec
  - b) náčelník kočovného arabského kmene
  - c) muslim, který vykonal pouť do Mekky
- 7 Cotopaxi je:
  - a) nejvyšší činná sopka na světě
  - b) sbírka latinských rukopisů ve Vatikánu
  - c) jedno z nejbližších souhvězdí
- 8 Elysejský palác v Paříži je:
  - a) muzeum
  - b) sídlo prezidenta
  - c) sídlo ministra zahraničních věcí
- 9 Dragoman je:
  - a) pohaněč velbloudů
  - b) tlumočnick v zemích Blízkého Východu
  - c) chorvatský výraz pro drahouška
- 10 František Ladislav Čelakovský se narodil roku 1799
  - a) v Praze
  - b) ve Strakoněch
  - c) ve Vidni

1 - b / 2 - b / 3 - c / 4 - c / 5 - a / 6 - c / 7 - a / 8 - b / 9 - b / 10 - b

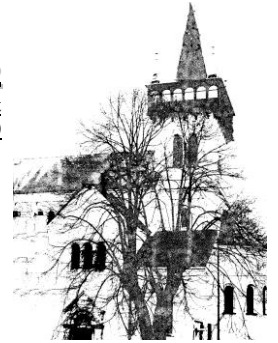
HŘIVNA

červen - červenec 2013

2013 / 13

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD) nebo v Chuchelně (CH)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 24.6.2013 do 7.7.2013

den	hod.	úmysl
24.06.	pondělí	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele
	KO 18:00	za uzdravení manžela a Míly Vrabcové
25.06.	úterý	KO 18:00 za † Ladislava a Annu Novákovy a jejich rody
26.06.	středa	KA 8:00 za † manžela Františka
	KO 20:00	NIKODÉMOVA NOC za † P. Stanislava Fögla <i>bohoslužba při svíčkách - po mši svaté adorace do 22:00; v tichu a ve tmě - možnost přijetí svátosti smíření</i>
27.06.	čtvrtek	KA 8:00 za Boží požehnaní a ochranu pro syna Petra
28.06.	pátek	KO 18:00 za † rodiče a sestru s manželem
29.06.	sobota	Slavnost sv. Petra a Pavla KO 8:30 za † rodiče Pajunkovy
30.06.	neděle	POUTNÍ SLAVNOST SV. PETRA A PAVLA KK 9:00 <i>průvod z Koštofranku do kostela sv. Petra a Pavla</i> KO 9:30 za † Pavla Matouška a sourozence

den	hod.	úmysl
01.07.	pondělí	-----
02.07.	úterý	KO 18:00 za † maminku
03.07.	středa	Svátek sv. Tomáše, apoštola KA 8:00 za nenarozené děti
04.07.	čtvrtek	KA 8:00 za † Terezii Šulcovou, manžela a děti
05.07.	pátek	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje KO 8:30 za † Jiřího Lukse a manželku
06.07.	sobota	KA 8:30 za duše v očistci DD 13:30 za farníky KO 18:00 za † Václava a Miloslavu Pechanovy a † z rodů
07.07.	neděle	14. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † P. Jindřicha Tomička, za † Jiřího Bažanta <i>při mši sv. sbírka na Koštofrank</i>

Římskokatolická farnost v Semilech spolu s kinem Jitřenka si Vás dovolují pozvat na komentovanou projekci fotografií

Lukáše Edy Noska

s názvem

Egypt pohledem křesťana

V pátek dne 28. června 2013 v 19:30 hod.

v semilském kině Jitřenka (dobrovolné vstupné)

Lukáš E. Nosek (*1978) bydlí na semilském Vrabčáku a v současné době se připravuje na kněžství v egyptské Káhiře studiem arabského jazyka a islámu u tamějších misionářů comboniánů. Z dosavadního ročního pobytu přivezl mnoho fotografií. Některé z nich vybral, uspořádal a připravil ke zveřejnění. Hodinovou projekci fotografií bude doprovázet svým komentářem.

SVATÝ CYRIL ALEXANDRIJSKÝ

(27.6.)

(376 – 27. června 444) byl alexandrijským patriarchou a jeden z významných církevních Otců, roku 1883 katolickou církví prohlášený za učitele církve

O jeho mládí se dochovaly jen kusé informace, svou povahou nezapřel příbuzenský vztah k arcibiskupu Theofilovi (byl synovcem z otcovy strany). Během pozdějších teologických konfrontací se projevoval dosti agresivně, až brutálně. Již v mládí vstoupil do kláštera a roku 403, kdy byl již knězem, doprovázel do Konstantinopole delegaci na synodu Ad quercum. Díky svému vystupování na této synodě, kde se projevil jeho špatné charakterové vlastnosti, se dočkal od sv. Jana Zlatoústého vyhnanství.

Když Cyrilův strýc a předchůdce Theofilos 15. října 412 zemřel, na alexandrijský biskupský stolec nastoupil Cyril. Císařský dvůr vzniklou situaci nesl nelibě, neboť se oprávněně obával, že nový biskup bude jednat nezávisleji. Cyril pozavíral kostely novatiánské sekty a vyhnal z města židy. Jeho svárlost, netolerance a agresivita zřejmě způsobila i vyhrocení protibiskupských nálad veřejnosti.

Krátce po roce 431 byl Cyril synodou 43 biskupů pod předsednictvím Jana z Antiochie sesazen a uvězněn. Ve vězení Cyril sepsal „Explanatio duodecim capitum“. V díle přesvědčuje císaře o pravověrnosti své nauky a správnosti svého jednání. Dosáhl svého propuštění a vrátil se do Alexandrie. Zde roku 444 zemřel.

MNOZÍ LIDÉ ŽIJÍ JEN TÍM, ŽE POČÍTÁJÍ KŘIVDY

Kritici nehledají, co by se mělo změnit, nýbrž to, do čeho by se mohli zakousnout

Kritizování nás vede k tomu, že se zaměřujeme na nedostatky a chyby druhých, a tak se považujeme za lepší. Mluvíme-li o druhých špatně, ubližujeme tím celé církvi. Svatý

Augustin nazývá kritika „nenapravitelným člověkem“.

Nenapravitelnými lidmi jsou ti, kteří nevěnují pozornost svým vlastním hříchům a zaměřují se na hříchy druhých. Nehledají, co by se mělo změnit, nýbrž to, do čeho by se mohli zakousnout. A jelikož nemohou omluvit sami sebe, jsou vždy připraveni obviňovat druhé.

„Jediné, co těmto lidem zbývá,“ říká Augustin, „je nemoc nevraživosti – nemoc, která je o to vážnější, čím více se považují za silné“

Srdce podezřívavého člověka se uzavírá veškeré objektivitě

Podle Dórothea z Gazy zasévá do srdcí podezření sám zlý duch, aby tak působil rozbroje. Zlý duch se snaží rozdělovat, aby pak mohl působit zmatek. Když zlý duch zaseje podezření, snaží se přesvědčit člověka lžemi nebo polopravdami, aby se srdce člověka obrnilo egoistickými přesvědčeními, jež vedou k tomu, že se jeho vnitřní svět uzavře veškeré objektivitě.

Podezřívavost, kterou démon zasel, vytváří v lidském srdci křivé měřítko, které pak zkresluje veškerou skutečnost. Není snadné přesvědčit člověka, který se nechává vést křivým měřítkem. Ať dojde k čemukoli, člověk to interpretuje překrouceně, podle svého křivého měřítka.

Pocity ukřivděnosti působí mnoho zla

Již několikrát jsem se vyjadřoval o pocitech ukřivděnosti nespokojených mnišek, o nichž svatá Terezie řekla, že v řeholním životě plodí mnoho zla. Takto pokoušený člověk se postupně stává sběratelem křivd. Žije tak, že počítá křivdy, které mu způsobili druzí, nebo spíše křivdy, o nichž je přesvědčen, že mu je způsobili druzí. To ho nezřídka vede k určité „spiritualitě oběti spiknutí“.

Všichni se proti mně spikli

Teorie spiknutí je primitivní pokušení, kdy se lidem v zásadě stýská po černobílých schématech typu dobro – zlo (a obvykle se sami řadí k těm dobrým). Nedostatek kontaktu s objektivitou je vede k tomu, že se zadržují v sebeobraně. Považují se za oběti, proti nimž se spikli ti druzí (zlí, mocní, nadřízení, ...). Kromě toho se u nich stále prohlubuje stav úzkosti, který je také nemocí ducha. Lidé, kteří jsou zvyklí každého podezírat, postupně zcela ztrácejí pokoj, jenž je vlastní těm, kdo důvěřují v Hospodina.

Přesvědčení o vymyšlených hrozbách

Podezřívaví a nedůvěřiví lidé setrvávají v přesvědčení o skutečnosti imaginárních hrozeb, jimiž je naplněna jejich duše. Podezřívavost a nedůvěra vede lidi k typicky zahořklým výčtkám vůči Bohu. Dórotheos z Gazy na to upozorňuje v souvislosti s příběhem Adama a Evy. Takoví lidé se postupně vzdalují od pravdy a zabydlují se ve lži.

Jsou to moralisté, kteří vinu způsobenou podezřívavostí vůči všem kompenzují předstíráním, že nikoho a nic neodsuzují. Jelikož jim chybí smysl pro objektivitu, jejich fantazie odsuzuje a priori, na základě zdánlivého podezření vůči druhým a jejich životům.

Zdravá sebereflexe předchází všem těmto pokušením

Duchovní nauka o obviňování sebe sama, kterou předkládá Dórotheos z Gazy, předchází všem těmto pokušením a vede člověka k objektivnímu pohledu na Boha i na lidi. Když se v tomto člověk neustále cvičí, vytváří prostor Božimu působení, jež vposled utváří jednotu srdcí.

(papež František)

bolesti, neuznání, slz, odsouzení; Bůh se neštítí ani nemoci, ani smrti. Bůh vstupuje do chléva, poníží se, aby ponížené povýšil. Dám krk za to, že i na Vrabčáku chodí, stojí, dívá se a dává nám mlčky sílu a naději, že víra v Něho stojí za to!!!

Závěrem chce být tento dopis adresován samotnému Bohu Na Výsostech: *Děkuji Ti Bože, za vše a za všechny! Necht' žiješ a vládneš na věky věků! Tvůj Lukáš*

Fotografie z rozestavěného koptského kláštera sv. Simeona nedaleko Asuánu.

Z VRABČÁKU K NILU

Díl dvacátý a poslední: ... zpět na Vrabčák

Vrabčák je nejkrásnější semilská čtvrť... no čtvrť, ona je to taková pidi-náves; ve svahu, s nejkrásnějším výhledem na Semily a s nekrásnějším pohledem na věž chrámu sv. Petra a Pavla. Kdekdo ani neví, že Vrabčák vůbec existuje, někteří zase nevědí, kdeže vlastně je. A přesto legendární historik města pan Václav Votoček velmi dobře věděl, že Vrabčák k Semilům, a do jejich historie, právem patří.

Dáte-li se uzoučkou uličkou vedle základní školy z Komenského náměstí, přeskáče-li pár schodů a projdete-li mezi zahradami a mezi ploty, ocitnete se na malém plácku, v jehož okolí je rozseto dvanáct chalup. Centrem tohoto shluku chalup je trojúhelníková náves, které se říkává „rynk“. A protože je to „rynk“ velmi malý, tak mu byl přisouzen přídomek „vrabčí“. A tak se tomuhle kusu země české říkávalo a říkává „Vrabčí rynek“, neboli „Vrabčák“. Tak to jen na dokreslení, proč jsem těch dvacet dopisů nazýval tak, jak jsem je nazýval.

Čas se naplnil. Deset měsíců uběhlo a je čas k odjezdu. Čas na zpáteční cestu z Káhiry zpět na Vrabčák. Tento díl bych proto chtěl věnovat jakémusi loučení a mnohačetnému poděkování. Ale popořadě.

Tato slova píši, když mám již po závěrečných zkouškách prvního ročníku v Dar Comboni. Výsledky dopadly velmi dobře, sice tam bylo pár zaváhání, ale s výsledky jsem spokojen. Za to, že jsem školu zvládl, musím děkovat Pánu Bohu a všem svým nebeským přímluvcům. Bez Něho a bez nich bych nebyl nic a nezvládl bych vůbec nic. Ovšem musím také poděkovat všem těm, kteří se za mě modlili. A že jich bylo! Nebyli jste to jen Vy, milí Semiláci. Ale i mé milované sestry „nepomucenky“, tedy sestry Karla Boromejského, které se v římské papežské koleji Nepomucenum starají o generace budoucích českých i moravských kněží. Jistě si na mne modlitbou vzpomněli i obyvatelé a poustevníci z krajů tišnovských, přesněji z hájů, lesů a strání žernůvských. A byli to jistě i mí další přátelé a kamarádi. Všem Vám, Pán Bůh zaplať!

Vaše modlitby mne držely nad vodou, nad splínem, nad ztroskotáním. Bůh je musel vyslyšet, protože „jakási síla“ mne nadnášela při pádech a zaváháních, v temných tunelech mi ukazovala ten správný směr, zakrvácené srdce mi v mžiku otevírala k ozdravnému a životadárnému vanutí Ducha, vháněla mi vzduch do plic, když jsem po nadechnutí jen nadarmo lapal.

Přes všechny bolesti, temné noci, pády pod křížem, byl tento akademický rok velmi úzce srostlý s Božím požehnáním, s Božím slitováním, i s Božím milosrdenstvím. Byl to rok veliké milosti v oblasti osobní modlitby, byl to rok upřímných rozhovorů s Bohem a nalezení zvláštních možností k tomuto rozhovoru. Byl to také rok, kde jsem poznal sám sebe až do morku kostí. Byl to rok, kdy jsem otevřel komnaty svého srdce a poznal, že zde je ještě mnoho temných či přitemnělých místností zralých k uzdravení. Byl to rok, kdy jsem si v mnohem jasnějším světě mohl uvědomit, co to znamená být knězem, ba co víc, mnohem jasněji jsem si uvědomoval, co to znamená být křesťanem.

Když mi při mém odjezdu z Čech lidi přáli, abych se nestal muslimem, rád bych nyní krátce na tato přání reagoval. Upřímně chci vyznat, že poznáváním arabského jazyka a islámu, muslimského světa i muslimských věřících, se mi díky jasně patrné pomoci Ducha svatého prohloubila láska k Bohu Otci, k jeho Synu Ježíši Kristu a k jeho učení. To On je pravý Boží Syn, to On je pravé Boží Slovo, které se stalo Tělem. Ježíš, který se narodil ve špinavém chlévě, mezi slámou a zvířaty. Ježíš, který pěstí Josefa a Marie přežil a vyrostl, vyučil se tesařem, byl pokřtěn, odešel na poušť, kázal, uzdravoval, objímal, proměňoval vodu ve víno, radoval se, plakal, nebál se, neustoupil, za své učedníky si vybral obyčejné lidi, jejichž vlastnosti nebyli nejlepší (vždyť v jeho nejtěžších chvílích ho zradili a zapřeli), přesto si je vybral, počítal s nimi, seslal jim svého Ducha a oni postupně dozráli do pravých svědků Kristových. To On, Ježíš Kristus, který byl veden před soud, byl uznán vinným a odsouzen, nesl kříž a na vrchu Golgoty byl ukřižován, zemřel a byl pohřben. Ovšem třetího dne vstal z mrtvých a po několika týdnech vstoupil na nebesa. To Ježíš je jediný pravý Spasitel, vždyť i sám o sobě řekl, že je cesta, pravda a život. Není nic jiného a není nikdo jiný, kdo by přinesl jinou pravou spásu.

Toto vyznání není důvodem pro nenávisť k muslimům či jiným jinověrcům, ateistům, gnostikům a agnostikům. Toto vyznání chce říci jen jediné: osoba člověka Ježíše, jeho chování, jeho požadavky, jeho učení, jeho slova, jeho zvyky, zkrátka celý Ježíš, ve své osobě i ve svém učení je jediným a pravým učitelem. Protože to On přináší život a nauku v tak neslýchané podobě s tak neslýchanými výzvami o lásce k nepřátelům, o nastavení druhé tváře pro další políček, o lásce k bližnímu, o Bohu, který je naším Otcem, o našem vlastním obrácení, o zákazu souzení druhého, o odpouštění, ... to Ježíš přináší tu pravou míru

humanitě a lidskosti. To pravý Bůh a pravý člověk Ježíš Kristus je tou pravou cestou k budoucnosti a k pravdivému dialogu kultur a náboženství. Ježíš Kristus však není abstraktní nadčlověk, nepřinesl ani sbírku teoretického učení, ani pouhou knihu morálních příkázání. Ježíš Kristus žil mezi námi poměrně obyčejným životem tesaře. Nestyděl se a jedl při jednom stole s nevěstkami, celníky, rybáři, obyčejnými a společnostmi opovrhovanými lidmi. Všichni lidé, dokonce i jeho nepřátelé, se tak stávali jemu blízkými, a učil nás, abychom právě tyto lidi milovali, pomáhali jim, sloužili jim. On bohatý božstvím se stal chudý v lidství, aby se chudí mohli stát bohatými. On se ponížil, aby zachránil ponížené.

Jedním z důvodů, proč Muslimové nepřijímají Ježíšovu zvěst a proč odmítají uvěřit, že Ježíš byl Syn Boží je ta skutečnost, že Ježíš prohrál. Nebyl přijat vlastními, ti ho dokonce zradili a zapřeli. Boží království nepřišlo, žádná nebesa na zem nesestoupila. Jaký to je Mesiáš, jakého boha to může být syn, když byl lidským soudem odsouzen k smrti? Jaký to může být spasitel, když nezachránil sám sebe, a potupně musel nést kříž? Jaké to může být vítězství, když dokonce, i dle samotných křesťanů, opravdu zemřel, a to potupně, na kříži? Snad dokonce prý zemřel i mezi zloději a spodinou společnosti. Muslimové odmítají v takového boha, v takového neúspěšného spasitele uvěřit. Jejich náboženství je náboženstvím vítězství, úspěchu, slávy, moci, nechtějí náboženství, které vzniklo z prohry, ze smrti, z chudoby, ze slámy, z chléva...

Možná právě proto byl můj roční pobyt v Káhiře a Egyptě pro mne školou, jak žít křesťanský způsob života bez okázalostí, bez zlatých prstenů, bez kanovníckých titulů, bez mozetek a kvadrátků, bez drahých obleků a černých nalakovaných bot, bez doktorských titulů, bez voňavek a parfémů, bez provokativních a namyšlených gest, bez krajek a přesných rituálů. Byla to také zkušenost evangelizace činem, nikoliv tlacháním; zkušenost evangelizace vlastním obrácením, nikoliv pobízením k obrácení. Také jsem poznal, že křesťanství žije i tam, kde se nepočítá počet obrácených a že svědkové Zmrtvýchvstalého žijí naplno i tam, kde obrácení se ke Kristu, znamená smrt, vydědění a opovržení vlastní rodinou. Kristus je i zde, v těchto neutěšených a nenávislných místech, tiše stojí opodál, dodává mlčky sílu, abychom právě zde vydrželi, abychom právě zde žili a abychom právě zde milovali své nepřátele. V pohledu na Něho při - klidně i jen skromně - slavené Eucharistii, dává naději, že Bůh se neštítí ničeho ani nikoho. Neštítí se chudoby, špiny,